

годарѣлъ Богу и си легалъ. Но пукнѣла ли пушка, свѣтнѣлъ ли пожаръ, старецътъ първи се хвърлялъ въ пламъцитѣ и извличалъ деца, покъщнина, добитѣкъ. Всички го обичали. Женитѣ чистѣли къщичката му, мъжетѣ слушали думитѣ му и напускали лъжата, кражбата, пиянството.

А годинитѣ отлитали и старецътъ усѣщалъ, че смъртта приближава.

Една мразовита, есенна вечеръ до Пали Ивановото село стигнало окъсано старче съ развѣта торбичка. Свѣтѣло само въ кръчмата. Старчето едва се изкачило, влѣзло вътре и тихо попитало:

— Нѣма ли, синко, едно жгълче за странника? Ето не мога вече. . .

— Моята кръчма не е просяшки ханъ! — отвърналъ кръчмарътъ.

После се изсмѣлъ и подвикналъ на единъ окъсанъ пияница:

— Ей, Христо, я го завлѣчи въ Пали Ивановата таласъмница!

Старчето подскочило отъ пейката съ чудна бързина и рухнало на пода съ отворена уста. Хората се струпали и чули, че шепне:

— Още ли Пали Иванъ, о, Господи? . . .

Кръчмарътъ дотичалъ съ лампата. Старчето било мъртво.

На сутринята надошли стари хора, спитали се и го познали:

— Горкиятъ, дошелъ да умре въ селото си — въздъхнали тѣ и склопили очитѣ му.

Синоветѣ на Пали Ивана и на дѣда Нася погребали стареца съ братска и синовна обичъ, а надъ него издигнали могила съ цвѣтя. До главата му посадили дръвче. И хората се покланяли на хубавия гробъ.

Но макаръ всички отдавна да сж простили на страшния човѣкъ, могилата си е все още — Пали Ивановата могила.

Борисъ Василевъ.

